

Bitter drama over geldmannen

Theater

De laatsten der onverstandigen

van Peter Handke. Door De Roovers. Gezien: 15/4 Theater De Brakke Grond, Amsterdam. Tournee t/m 10/5. Inl: www.deroovers.be

„Alleen als je zakelijk bent, raak ik je aan”, zegt de malafide ondernemer Quitt tegen zijn geliefde Paula. Zij smacht naar een streling van hem, maar zijn beroering is niet meer dan het ‘aftikken door een dirigent’. In de scène tussen Paula en Quitt wijkt liefde voor kapitalisme en staat affectie gelijk aan een financiële transactie.

Met *De laatsten der onverstandigen* (1973) schreef Peter Handke een parabel over de bijna obscene machinaties

in de financiële wereld. De werking van de vrije markt stort ineen door vals spel van Quitt en zijn kornuiten. In de acteerstijl zet De Roovers het drama gewelddadig aan, soms te zwaar geaccentueerd.

Her en der over het podium staan glaswanden, die halverwege de voorstelling wit worden gekalkt. Alsof het geblindeerde ramen van een kantoorpand zijn waar niemand doorheen mag kijken. Het is een geheime, van de buitenwereld afgesloten entourage waarin de personages zich bevinden. De sfeer die De Roovers creëren is donker en bitter. Hoewel alles draait om geld en bedrog, neemt het woord ‘dood’ een steeds prominenter plaats in. De machtige geldmannen zijn ervan overtuigd dat rijk worden een ‘wet der wolven’ is, maar ze zijn in wezen doodsbang en staan

te trillen op hun benen.

Tegenover topondernemer Quitt staat Kilb, een minuscule aandeelhouder die op bloeddorstige wijze infiltrert in de wereld van het grote geld. Het is even dreigend als schitterend hoe deze Kilb gewapend met allerlei moordtuig, zoals hakbijl, ijzerzaag en sloophamer, over het toneel sluipt en in Quitt zijn doelwit ziet.

Handke schreef deze tekst kort na het befaamde *Publikumsbeschimpfung*. De stukken lijken op elkaar: ze munten uit in taalvirtuositeit en cynisme over ogenschijnlijk vanzelfsprekende zaken. Met soms ironisch spel laten De Roovers zien dat de graaiers hun zelfverrijking volkomen legitiem achten. Dat maakt deze parabel even actueel als meedogenloos.

Kester Freriks